

Domokos László Csíkszentkirályt tekinti szülőfalujának

FOTÓK: PINTI ATTILA

#Domokos László Barátok közt után díszpolgár

Tizenkét évig alakította Berényi Attilát a nemrég véget ért Barátok közt televíziós sorozatban, nem ritka, hogy felismerik és megszólítják az utcán, étteremben, a buszon. Egyszer még egy román határőr is Attilának szólította. Romántanárnak készült, végül a színművészetit választotta. Domokos László színművésszel beszélgettünk.

Az életrajzában ezt olvashatjuk: született 1974. január 26-án, Brassóban. És noha az óvodai és iskolai éveket valóban Brassóban töltötte, Csíkszentkirályt tekinti szülőfalujának Domokos László – derült ki, amikor helyet foglaltunk a csíkszentkirályi szülői ház udvarán levő filagóriában, az általa készített kemence mellett. A legfontosabb dolgok az életében Szentkirályon történtek, például 2001-ben itt tartották az esküvőjüket Tóth Ildikó színésznővel. Mint mesélte, édesanyja, Tóke Katalin szentkirályi születésű, nagy itt a család, amikor nyaranta hazalátogatnak, összegyűl a rokonság a vasárnapi ebédekre. Húga, Erika, aki ugyancsak színésznő, szintén itt lakik a családjával, a beszélgetésünk alatt pedig egyre-másra érkeznek a rokonok, szomszédok, barátok.

Pap, tanár, színész

„Édesanyám varrónő volt, édesapám öntödében dolgozott. A húgommal elsőgenerációs értelmiségiek vagyunk a családban, nem volt ennek hagyománya nálunk. Anno kacérkodtam a papi pályával is, de arról hamar letettem, a nők hamar közbeszóltak. Utána pedig romántanár akartam lenni.”

Brassóban gyakran járt szavalóversenyre, tanára és jó barátja volt Bálint Ferenc, aki 1993-ban felhívta a figyelmét arra, hogy Ki mit tud? vetélkedőt szerveznek Erdélyben. Az ő biztatására jelentkezett, két válogató után bejutott a marosvásárhelyi előválogatóba is. Ott Lohinszky Loránd, Tarr

László és Kovács Levente is benne volt a zsűriben, akik később tanárai lettek a színművészetin. A versenyen eljutot egészen a középdöntőig, kétszeres tévészereplése volt.

Hazajött, és ekkor hívták fel Marosvásárhelyről, hogy menjen el felvételizni a színművészeti szakra. Félresöpörte a román jegyzeteit, nyakába vette a világot egy üveg zakuszkával és egy tábla szalonnával, és a színire felvételizett. Nem bánta meg.

A sztárság árnyalatai

Az évfolyamtársaival már az egyetemi évek alatt szép eredményeket értek el. Volt, hogy a vizsgadarabjukat befogadta a színház, és telt házzal játszották egész évadban, és volt, hogy nem lehetett jegyet kapni a My Fair Lady előadásukra, amely aztán 69 előadást ért meg. „Amikor bekerültem a Barátok köztbe, kétféle ember nézte estéről estére. De a valós sztárság az volt, amikor a My Fair Lady után a főbejáraton nem tudtunk kimenni, mert harminc csaj sikított a bejáratnál, és a hátsó bejáraton menekültünk el. Mert előfordul, hogy a televíziózásból adódó hírnév egyik percben van, másik percben nincs. Ezt akkor mértem le magamon, amikor este főszerepben voltam a tévé képernyőn, felültem a buszra, sikítottak a tinédzser csajok, az öregasszonyok kiabáltak utánam, hogy »Utálok magát, Attila!«. Elég borsztorzó állapot, nem is buszoztam egy ideig. Aztán volt, hogy egy hétig nem voltam képernyőn, és a kutya sem ismert meg. Ennyi. Ez ilyen. Azok betegednek bele ebbe a dologba, főleg a fiatalok, akik elhiszik, hogy ez jelent valamit, hogy ez mérföldkő az életükben.”

Nem csak Magyarországon, Erdélyben is sokan felismerik, ha hazalátogat, de, mint mondja, itt más a megszólítás minősége. „Pesten gyakran letegeztek, hogy »szerusz, Attila«. Engem nem zavar, hogy Attilázik valaki, ezt látja a tévében, kész. Nekem édesanyám valamikor azt tanította, hogy ujjal ne mutogassak senkire, nemhogy letegezve leszólítsak idegen embert az utcán. Itthon, Erdélyben szinte nem kellett embert visszaautásítani, hogy megszólított, mert annyira udvariasak, és jóleső az, hogy felismernek. Magyarországon voltak kellemetlen helyzetek, tapasztalatok, akár ebéd közben: a leves a számban, és jön, hogy csináljunk közös fotót. Sokan azt hiszik, hogy egy nipp vagy a tévé tetejéről, ami a tulajdonuk. Ez a kellemetlenebb része, de volt kellemes is. A mai napig a gyomrom összerándul, amikor a határon megyünk át. Amikor annak idején Ildikónak udvaroltam, és jártam ki hozzá, nagyon nehezen lehetett átjutni. Három éve viszont, amikor mentem át, a román vámos megnézte az útlevelemet, rám nézett, megint az útlevelemre, megint rám, és mondta: »Attila!« Kérte, hogy adjak autogramot. Kiderült, hogy magya-

”

„Amikor este főszerepben voltam a tévéképernyőn, felültem a buszra, sikítottak a tinédzser csajok, az öregasszonyok kiabáltak utánam, hogy »Utálok magát, Attila!«.”

rul kell tanuljon, és a magyartanárja ajánlotta, hogy nézze a sorozatot. Ő nézte is, és nagy rajongóm lett” – mesélte kacagva.

Tizenkét év Barátok közt

És ha már a Barátok közt szóba került, óhatatlanul visszakanyarodunk a kezdetekhez. Amikor 2008-ban elvállalta a sorozatban való szereplést, Domokos László sok pályatársában megvolt az a félelem, hogy egy ilyen jellegű szerep bélyeg. „Elég nehéz erdélyi színészként a telített magyarországi szakmában részt venni, mert minden attól függ, hogy kinek az almába és kihez tartozol. Azt mondtam, hogy nem érdekel, hogy »elhasználok az arcom«, és nagyon jó döntés volt. Ma már az, hogy egy színész ismertebb a televízió által, előnyére válik egy előadásra is.”

Visszaemlékezett, hogy amikor a hosszú castingidőszak után megkapta a szerepet, akkor derült ki számára, hogy a sorozat egyik főszereplőjét fogja alakítani. Úgy gondolta, hogy néhány hónapos munka lesz, aztán tizenkét év lett belőle. Nagyon megszerette, de igyekezett, hogy minden évben játsszon előadásokban is, hogy legyen egy kis horgony, ami visszaköti a színházhoz. „Sorozatot csinálni nagyon nehéz műfaj. Ez egy csapatjáték, körülbelül nyolcvanan dolgozunk egyszerre. Ezért kell egy profi stáb, mert az nem lehet, hogy valaki rosszul érzi magát, és nem sikerül a produkció. Ha visszatekintek az elmúlt tizenkét évre, nagyon kellemes együttlét volt a kollégákkal a Barátok köztben.”

A közösség vigyázó szeme

László idén nyáron díszpolgári kitüntetést vehetett át Csíkszentkirályon. Hangsúlyozta, nagyon büszke rá, hogy a közösség, amelyből vétezt, ilyen elismerésben részesítette. „Ez a közösség őrzőangalomként vigyázta a lépéseimet, az öregasszonyok bábáskodtak a születésemnél, az életemet végigkövették és végigfélétték, imáikkal és mindenfajta energiájukkal segítettek. Hiába vagyok lassan ötvenéves, most is Laci vagyok nekik. Nem tudom, hogy megérdemeltem-e ezt a kitüntetést, de annyit tudok, hogy ez egy mérföldkő, a cselekedeteim és a további életem ezután ezt kell szolgálja.”

PÉTER BEÁTA

Az otthoni kemencét saját maga építette